

Tara Nastasia Hughes

Nepozabno brucovanje (7. 3. 2009)

Glasno ploskanje, nasmejani obrazi in kriki občinstva so naenkrat napolnili dvorano s toplo sončno energijo, ki je kar silila nasmešek na moje ustnice. »Uspelo nam je!« mi je švigalo po glavi, ko sem se še zadnjikrat z odra ozrla nad veselo publiko. Čutila sem zadovoljstvo celotne ekipe, ki smo pripravili brucovanje, in že z enim pogledom sem vedela, da se isti stavek pojavlja tudi v njihovih mislih.

Organizirati dogodek, kjer bo vključen prvi letnik, kjer se bomo veliko smejali in kjer bomo hkrati ohranili neko mero dostojanstva do psihoterapije in sebe, ni takšen mačji kašelj kot smo si predstavljali, ko smo prevzeli odgovornost za brucovanje. Na poti do uresničitve nas je čakalo veliko timskega sodelovanja in vsemogočih izzivov, na katere prej nismo nikoli niti pomislili. Dobiti glavne oporne točke za program, je bilo še otročje lahko, saj smo nekega dne na Dunaju prav produktivno prihajali na dan z idejami, kaj vse bi lahko vključili v program. Takrat se še niti zavedali nismo, kako zahtevne naloge smo si v resnici zadali. Ker je minilo kar nekaj časa od zasnove naših prvih idej, je moja vest potrkala na vrata in me postavila na realna tla. Kdo bo sodeloval v vseh teh točkah? Kako nam bo uspelo napisati skeč, za katerega se niti ne ve, na katero temo se bo nanašal? Vedno več takšnih vprašanj je krepilo mojo skrb, da končno nekaj ukrenem. Tako smo začeli z bolj konkretnimi vprašanji, ki se kar niso in niso končala. Bila sem presenečena tudi nad številom prostovoljcev za sodelovanje v programu, pa da ne boste mislili, da jih je bilo veliko. Kdor se je prireditve udeležil, bo lahko sam potrdil, da so se obrazi v večini ponavljali od točke do točke. Pa to vendarle mogoče ni bilo tako napačno, ker verjamem, da smo bili sijajna ekipa z veliko volje in dobro mero talenta.

Ko so bile točke napisane, je bilo potrebno še vse skupaj zvaditi do takšne mere, da bo zadovoljilo javnost. Vaje so pustile v mojem spominu velik pečat, saj so to bile ure in ure našega druženja, ki so pripomogle k okrepitvi prijateljskih vezi med sošolci, s katerimi imamo, na žalost, premalo stikov. Za skupino tako različnih ljudi, od mlajših do starejših, od zelo zasedenih do totalnih »luftarjev«, je bilo že v osnovi težko določiti termin za vajo. Tako smo se po navadi dobivali po deseti uri zvečer in vadili pozno v noč. Mislim, da je bilo ravno naše sodelovanje, ki je bilo nujno za izpeljavo projekta, tisto, ki bo zaznamovalo ta dogodek kot koristno in prijetno izkušnjo. In moram priznati, da bi šla čez celoten proces še enkrat, če bi le lahko.

Na dan prireditve smo prišli v dvorano polni pričakovanj in upanja, da nam bo uspelo, ter z željo, da se čim bolje izkažemo.

Ko smo začeli z generalko, sem imela občutek, da nam ne bo uspelo izpeljati programa, saj je polovica sodelujočih zamujala, računalnik je zablokiral in kazalo je, da bo manj udeležencev kot smo pričakovali. Podatek, da bo občinstvo manjše, me ni razveselil, saj sem se veselila tega, da se končno vsi trije letniki spoznamo in med sabo navežemo stike. Vzdušje pa se je spremenilo v trenutku, ko smo uradno začeli. Stopila sem na oder in presenetljivo, prvič v življenju, se mi

ŽEPREDPODELITVIJOLETOŠNIHIZGIVEVSMOSEZA
ODROMPONOSNOVŽIVELIVVLOGEDOBITNIKOVZ
LEVE: JAKA HENIGMAN-MAŠA PRIJATELJ-ŠPELA
TRATNIK

PRITOČKINEVRONSENAŠIBRUCINISODALI SAJSOODGOVORILINAVSAZASTAVLJENA
VPRAŠANJAŠEPREDENSMOJIHUSPELIPREBRATIDOKONCAIZLEVE: ANJAKRAGELJ-
TARAHUGHES-ALEKSANDERLAVRINI-KAJALESKOVŠEK-TINAJEREB-ŠPELATRATNIK

niso tresla kolena, občutkov stresa in živčnosti ni bilo in moram priznati, da sem jih še kar nekaj minut čakala, da me dohitijo. Pa sem jih očitno premagala, ker sem vse do konca programa uživala prav v vsakem trenutku, ki sem ga preživela na odru. Sošolci, ki so igrali v skečih, so me presenečali z vsako točko do konca, saj so blesteli prav povsod in kar nisem mogla verjeti, kako zelo pogumni so. Očitno so tudi oni uspeli pregnati občutke strahu pred nastopanjem.

Ko sem se v sproščenem rajanju po uradnem programu pogovarjala s tistimi, ki so bili v občinstvu, so bili polni pohval glede kvalitete programa. Pomembno se jim je med drugim zdelo tudi to, da nam je uspelo združiti šaljive z resnimi toni, povezati skeče in trenutke, ko smo prišli v stik z zahtevnostjo naše šole, ki si počasi ustvarja prostor pod soncem. Študent tretjega letnika študija psihoterapije Igor Okorn je ob svečah prebral Zgodbo o šoli, kot jo je poimenoval, in nas zazibal v zamaknjeno intenzivno prisotnost:

»Nekega hladnega jesenskega jutra so se odprla vrata stavbe, ki je spominjala na staro šolo. Vonj, ki se je širil po hodnikih, je bil takšen, kot da bi v njej še pred nedavnim kuhali šolska kosila in malice. Enak je bil občutek fanta, ki je po toliko letih ponovno sedel v zadnjo šolsko klopo. Spomnil se je, kako ga je mati pred davnimi leti pripeljala v prvi razred v prav takšno učilnico.

Poln upov in pričakovanj je fant sedel v šolsko klopo z željo, da čim prej izve in se nauči čim več. Da nadomesti vse zamujene ure, dneve in leta, ko ni mogel sedeti v teh klopeh in ni imel možnosti hoditi v takšno šolo.

Ker to ni bila čisto navadna šola. Bila je posebna šola. Fantu so se zdeli učitelji, učiteljice in učenci prav posebni. Mislil si je: ‚Končno sem prišel nekam, kjer me bodo razumeli in tudi jaz bom lahko razumel njih.‘

Z občudovanjem je fant gledal na tiste, za katere so mu povedali, da so se spomnili ustanoviti takšno šolo. V njegovih očeh so bili pravi heroji. Sam je pomislil: ‚Res so pogumni, vztrajni, izkušeni in modri, da so se lotili tega. In toliko vedo o tem, kaj pomeni biti človek.‘

Fant se je počutil nebogljene in odločil se je, da se kar prepusti poslušanju in učenju. Vse ga je zanimalo in veliko je spraševal. Vedno bolj je spoznaval šolo, učence, učitelje in tudi tiste, ki so bili ‚očetje‘ šole. Več je videl, bolj se je počutil del te posebne šole.

A vendarle je včasih šlo kaj tudi drugače, kot bi si fant želel. Kot da bi se za trenutek zazdelo, da ta šola sploh ni takšna, kakršno so mu obljubili in takrat je pomislil, da tudi ‚očetje‘ šole niso tako močni, pametni in pogumni, kot se mu je zdelo na začetku.

Adločil se je, da vztraja. Vztraja tako, kot je čutil, da so vztrajali tisti, ki so se borili za to, da je ta šola nastala. Da bo pogumen in solidaren, kot so ga učili prav v tej šoli. In vedel je, da so vsi tisti, ki so vztrajali v tej šoli, iskali skupaj z njim pot do sebe, pot do človeka.

Fant je verjel, da bo prišel dan, ko bo lahko s sošolci stopil pred vse tiste, ki so skupaj z njim na tej poti in pred tiste, ki so ‚očetje‘ te šole ter jim povedal:

‚Hvala vam za to, da ste vztrajali in še vztrajate na tej poti. In naj se vam zahvalim tudi v imenu tistih, ki jih ni tukaj z nami, pa ste jim polepšali življenje. Zaradi VAŠE-NAŠE šole.‘»

»NEVROTRANSMITERJI«ČAKAJONASVOJNAKADAPRIPLJEJO
V»SINAPSO«ZLEVE:ANDREJKAKOZLEVČARROBERTMUŠIČ
MAŠA PRIJATELJ·VERA HORŽEN

Če povzamem, lahko rečem, da smo program izpeljali pristržno in uspeli publiko nasmejati do solz, pa jo tudi na trenutke ganiti. Sproščeno vzdušje je trajalo še pozno v noč ob plesu in številnih pogovorih in stikih. Sama sem zelo vesela, da sem bila del tega brucovanja, saj mi je dalo osnovo in željo po organizaciji in sodelovanju na več prireditvah, zato me gotovo še kdaj opazite na kakšnem odru. □

Tara Nastasia Hughes,
organizatorica in povezovalka prireditve